

Casaldàliga i el periodisme que volem

Dll, 10/08/2020 per Laura Mor

[Solvitur ambulando](#)

Quantes vegades ens han recomanat no complicar-nos l'existència? Per no prendre mal, hem acceptat la cuirassa de la indiferència. La vida ja et dona prou sotracs. Prendràs mal. Guarda distància i fes la teva. Ja m'ho conec. Més val que no t'hi emboliquis.

Preservem el jo del nosaltres. I callem. És una forma indirecta de tolerar l'abús. Fam, sequera, exili, marginació, pillatge, violacions, explotació laboral, destrucció del paisatge, malbaratament de recursos. La suma de tanta indiferència personal i col·lectiva perpetua la impunitat d'uns pocs. I la desgràcia de molts.

En els paràmetres vitals de Pere Casaldàliga no cabia la indiferència. Cap marge tampoc a la connivència amb l'opressió. El seu criteri de veritat i justícia evangèliques no el deixaven callar.

Ha estat una bona persona. Amb facilitat es posava a la pell de l'altre. Compartia el seu dolor i treballava per revertir-lo. Conegut com a [profeta de l'esperança](#), no es va donar mai per vençut.

Rellegeixo [alguns pensaments](#) del bisbe emèrit de São Félix: "Tota acumulació suposa exclusió". És clar i diàfan. Incomoda, sacseja i commou. Perquè la seva eloqüent retòrica l'ha acompanyat d'una vida d'autèntic servei i lliurament als altres. Vocació missionera, al capdavant.

Només la mirada poètica de Pere Casaldàliga ho feia possible. La capacitat de veure noves totes les coses cada dia. Per entendre el món des de la sorpresa i obrir camí per transformar-lo. Aquesta curiositat innata, l'esperit crític imprescindible, la voluntat de conèixer i explicar l'exclusió. I entremig, el batibull d'incerteses, la confrontació d'idees, el diàleg amb l'alteritat.

Tot plegat avui il·lumina el periodisme que volem. Gran comunicador, Casaldàliga ha sabut parlar, sobretot, fora de l'Església. Poeta, escriptor, amb capacitat d'oratòria, el movia el desig de comprendre i la seva fe exigent. Però també el carisma dels claretians, infatigables predicadors.

Som molts els que sentim orgull per la seva existència, per haver descobert algú tan gran en una persona tan menuda. Però a voltes sobrevé el desconsol, la incertesa: n'hi haurà d'altres com ell?

Penso que aquí ningú no regala res. Toca fer memòria de la seva persona i conrear nous talents. Casaldàliga va ser constant en la pregària i en l'acció. Hauria sostingut l'una sense l'altra? Rellegim Casaldàliga. Els seus escrits irradien una llum molt necessària. El seu llegat ja està donant fruit.